

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Συγχρόνως τῇ τελουμένῃ ἐν Παρίσις Καλλιτεχνικῇ ἐκθέσει ὁ Ἰάπων ζωγράφος Γιαμαμότο διοργάνωνται αὐτόθι ἴδιαν ἐκθεσιν ἔργων αὐτοῦ, ἅτινα κρίνονται ἀξιόλογα. Αἱ ἐν λόγῳ εἰκόνες ἀνήκουσιν εἰς πάντα τὰ εἶδη τῆς ζωγραφικῆς, παριστώσαι τοπεῖα, ζῶα, θρύλους, ἱστορικάς καὶ οἰκογενειακάς σκηνάς, εἶνε δὲ πίνακες διὰ Κινεζικῆς μελάνης, ὑδρογραφίαι ἐπὶ μετάξης, ἐλαιογραφίαι κτλ. ἀπεικονίζουσαι πᾶσαι ὑποθέσεις καθαρῶς Ἰαπωνικάς.

Ἡ ζωγραφικὴ ἐν Ἰαπωνίᾳ πληροῦ ἀναπόδραστον κοινωνικὴν ἀνάγκην οὐ μόνον παρὰ τοῖς ὑψηλοῖς στρώμασιν, ἀλλὰ καὶ παρὰ τῷ ὄχλῳ. Χρησιν ποιοῦνται ταύτης πανταχοῦ εἰς διακοσμῆσεις παραπετασμάτων καὶ ὀροφῶν καὶ παντοίων ἐπιαντικειμένων χρησίων ἐν τῷ καθ' ἡμέραν βίῳ. Ἡ ζωγραφικὴ ἐν Ἰαπωνίᾳ διατηρεῖ τὸν ἐθνικὸν αὐτῆς χαρακτήρα, καθ' ὃ προστατευομένη ὑπὸ τοῦ ἔθνους ὀλοκλήρου, ὅπερ ἐν τῷ συνόλῳ αὐτοῦ μένει ξένον ἐπὶ τοῦ παρόντος εἰς τὸν ἐπιτηδεύμενον ἐξευρωπαϊσμὸν τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων καὶ τιμῶν εὐγενῶν. Τὸ πλεῖστον τῶν ἰαπωνικῶν εἰκόνων παριστᾷ ἢ βουδικούς θρύλους ἢ σκηνάς εἰλημμένας ἐκ τῆς ἐθνικῆς ἱστορίας καὶ πρόσωπα φέροντα τὰς πολυτελεῖς ἐνδυμασίας τῆς ἀρχαίας Ἰαπωνίας. Ἄν κρίνῃ τις ἐκ τοῦ πλήθους τῶν φωτογραφικῶν ἐκτύπων, αὐταὶ εἶνε αἱ πλεῖστερον ὑπὸ τοῦ κοιντοῦ ζητούμεναι. Μετ' αὐτὰς ἀκολουθοῦσι συνήθως ἐν ταῖς ἰαπωνικαῖς ἐκθέσεσι, λόγῳ ποσότητος, αἱ ζωγραφίαι ἀνθέων, πολλαχῆς θαυμασιῶς ἀπεικονιζομένων. Αἱ ὀλιγώτερον ἐπιζητούμεναι ὑποθέσεις εἶνε αἱ παριστώσαι οἰκογενειακάς σκηνάς· μολοντοὶ αὐταὶ εἶνε τοσοῦτον εὐάρεστοι ἐν τοῖς ἔργοις τοῦ ὑπὸ τῶν εὐρωπαϊκῶν φιλοτέχνων τοσοῦτον θαυμαζομένου Ἰάπωνος καλλιτέχνου Hokousai, οἱ Ἰάπωνες θεωροῦσι τὰς τοιαύτας εἰκόνας του ὡς ἀνηκούσας εἰς ὑποδεέστερον εἶδος τέχνης.

Κατὰ τὸν τελευταῖον συρμὸν τῶν Παρισίων οἱ γυναικεῖαι πῖλοι δὲν κατασκευάζονται πλέον ἐξ ἀχυροειδῶν ὑφασμάτων οὔτε ἀπομιμοῦνται πλέγματα ἐκ κλάδων ἰτεῶν ἢ σχοίνων δίκην καλαθίων, ἀλλ' ἐξ αὐτῶν τῶν φλοιῶν τῶν δένδρων ἢ ἐξ ἀπομιμήσεων τούτων. Τοὺς πῖλους δὲ τούτους περικοσμοῦσιν οὐχὶ διὰ τριχάπτων ἢ ἄλλων ὁμοίων τεχνητῶν κοσμημάτων, ἀλλὰ διὰ πιστῶς ἀπεικασμένων ἀγρίων καρπῶν, οἷον χαμοκεράσων, βατομούρων, φύλλων δρυὸς μετὰ βαλάνων, κλαδίσκων φουντουκιῶν ἢ καρυῶν κ.τ.λ.

Νέον ἔθος ὡς πρὸς τὰ δῶρα τοῦ γάμου ἤρξαστο εἰσαγόμενον τελευταῖον ἐν Ἀγγλίᾳ. Εἰς ζεύγη, ἅτινα δὲν διακρίνονται διὰ τὸν πλοῦτον αὐτῶν καὶ τὴν εὐπορίαν, ἀντὶ τὰ δίδονται δῶρα βαρύτερα συνιστάμενα εἰς ἀχρηστὰ καὶ περιττὰ εἶδη πολυτελείας, δίδεται τὸ ἀντίτιμον εἰς χρήματα μετρητά, πρᾶγμα ὅπερ εἶνε μὲν ἥμιστα ποιητικὸν ἔχει ὅμως καὶ τὰ πρακτικὰ αὐτοῦ προτερήματα. Ἐὰν συλλογισθῇ τις ὅτι ἐνίοτε τὸ αὐτὸ ἀντικείμενον δωρεῖται ἐξάκις ἢ δεκάκις ὑπὸ διαφόρων καὶ ὅτι τὸ νεαρὸν ζεῦγος ἔχει

εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ πολυαριθμοῦ ἀνθοδόχας ἢ σερβίτσια τοῦ καφέ ἢ τοῦ τείου, ἢ τραπέζιδια τοῦ παιγνίου ἢ ὅτι λαμβάνει δῶρα ὅλως ἐνίοτε ἀχρηστὰ, ἐν ᾧ στερεῖται τῶν ἀναγκαιοτάτων οἰκικῶν κεισοῶν, θέλει ἐκτιμῆσαι δέοντως τὸ πρακτικὸν τοῦ νέου ἔθους. Ὅτε δὲ πρὸ ὀλίγων ἐβδομάδων ὁ αἰδέσιμος Στέφανος Γλάδστον, ἱερεὺς, καὶ γηραιότερος υἱὸς τοῦ πρωθυπουργοῦ τῆς Ἀγγλίας, ἐνυμφεῦθη τὴν Mis Annie Chrothwaite, θυγατέρα τοῦ Δόκτορος C. Wilson, ἐν Λιβερπούλῃ, δὲν ἐξεπλάγη βεβαίως δυσαρέτως ὅταν μεταξὺ τῶν διαφόρων δώρων ἔλαβε καὶ δύο συναλλαγματικὰς ἐξ 100 λιρῶν ἐκάστην, ἃς ἔστειλεν αὐτῷ ὁ Δούξ τοῦ Westminster.

Αἱ τὸν συρμὸν ἀκολουθοῦσαι κυρία τῆς ἀριστοκρατικῆς τάξεως τῆς Νέας Ὑόρκης εὐρίσκουσιν ἰδιόζουσαν τέρψιν νὰ ἐπιδεικνύωσιν ὅλως ἰδιότροπως ὀρέξεις καὶ κλίσεις εἰς τὰ ἀφορῶντα τὸν ἱματισμὸν, καὶ διὰ παντὸς μέσου νὰ ἐλύκωσι τὴν γενικὴν προσοχὴν. Συρμὸς τοιοῦτος εἶνε τανῦν ἢ ἀπασχόλησις μετὰ παραδῶξων ἐπιστηθίων ζῶων, ἀντὶ τῶν κυναρίων, ἅτινα ὄχι μόνον ἀνατρέφουσιν οἴκαδε ἀλλὰ καὶ συμπαραλαμβάνουσιν ἐν τῇ συναναστροφῇ. Οὕτω ἀριστοκρατικὴ τις τοιαυτὴ κυρία ἔχει χελώνην προσφιλεῖ, ἣν παραλαμβάνει μεθ' ἐκυτῆς εἰς τὸ θέατρον καὶ τῆς ὁποίας ἐξυμνεῖ ἐνθουσιωδῶς τὸ πνεῦμα καὶ τὴν πίστιν. Τὸ ζῶον εἶνε ἐνδεδυμένον δι' ἀτλαζίνου ὑφάσματος κυανοῦ χρώματος ἐφ' οὗ εἶνε προσδεδεμένος κυανοῦς ἐπίσης ἱμάς. Ἄλλη τις κυρία ἔχει δέκα λευκοῦς ὄροφιας ποντικούς, οὓς φέρει ἐπίσης μεθ' ἑαυτῆς εἰς τὸ θεαρεῖον τοῦ θεάτρου, πρὸς μέγιστον ἐξοργισμὸν καὶ σκάνδαλον τῶν γειτόνων. Πάσας ὅμως ὑπερβαίνει ἡ εὐγενὴς κυρία Stout, ἣτις τρέφει 60 μικροὺς καὶ μεγάλους λευκοῦς ποντικούς, ἐκτάκτως ἡμέρους, ἐν ἰδίᾳ αἰθούσῃ. Ἡ κυρία αὕτη δαπανᾷ τὸ πλεῖστον τοῦ χρόνου εἰς θεραπείαν τῶν ζωαρίων τούτων, ἐπιδεικνύει δὲ τὸ θηριοτροφεῖόν της μεθ' ὑπερφανεῖας εἰς ἕκαστον τῶν ἐπισκεπτῶν της.

Ἐν τινι χορῷ δόκιμος τοῦ ναυτικοῦ ἐρωτᾷ ἄλλον ποία εἶνε ἡ φρεγάτα ἐκείνη ἢ θεόρατη, ἐννοῶν κυρίαν ὑψηλὴν ἱσταμένην πλησίον του. Μετ' ὀλίγην προσέρχεται ὅπως καλέσῃ αὐτὴν εἰς τὴν χορὸν.

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε δόκιμε. Μία φρεγάτα ὁδηγεῖται πάντοτε ἀπὸ καπετάνιο.

Ἄσθεν ἡς. — Πότε ἔμπορῶ νὰ ἰμιλῶ μετὸν ἐξοχώτατο;

Ἐπιηρέτρια. — Ὅποτε θέλετε ὅλη τὴν ἡμέρα εἶνε ἔς τὸ σπίτι.

Ἄσθεν ἡς. — Ναί, μὰ ἤθελα νὰ τὸν εὐρῶ ἐντελῶς μοναχό.

Ἐπιηρέτρια. — Τότε ἔλατε ἀπὸ τὰς 2-3. Εἶνε ἡ ὥρα τοῦ δέχεται ἐπισκέψεις ἔς τὸ σπίτι. Τότε εἶνε καταμόναχος πάντοτε.

Ἐν συναναστροφῇ.

Καβαλλεῖρος. — Θέλετε, κυρία, κανὲν ἀναφυκτικόν;

— Ἀναφυκτικόν; Ὁχι. Ἀναφυχὴν θέλω. Ἀφῆσατέ με ὀλίγον μοναχὴν.